

*Spoligal
100000*

DEPOT LEGAL
INDOCHINE
N° 29382

IL Y = T A O

*1913 AF
LIBRARY OF THE
BIBLIOTHEQUE NATIONALE DE FRANCE*

**K H O N G
D U O N G**

*16° Indochine
679*

MỸ PHƯƠNG TAO-ĐÀN

Sẽ xuất bản :

Hương lòng của Trần-Thế

Khổng-Dương đề tựa

Nắng chiều — Thơ xưa của Liễu-Nhân

Những bức ảnh — Văn hoạt kê của

Trương-Đăng

Gió sương của Khổng-Dương

Thi tập — Thượng Tân-Thị.

Một thi sĩ cuối cùng của thế hệ nhỏ,
tác giả thiên trường hận.

« **Khuê phụ Thán** »

MỸ PHƯƠNG TAO-ĐÀN

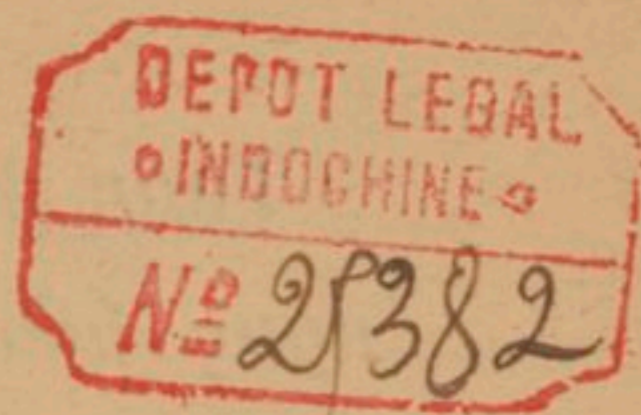
Nhận xuất bản văn thi

xin biên thư hỏi **Trương văn Hai**

Rue Chénieux

Trà-Vinh

TỰA

Chữ tình là cái chi chi,
Thế gian lắm kẻ hay si vì tình.

Đọc hai câu này, ta sức nhớ đến người bạn xưa của ta là Vân-Chi thường nói : « Tình là cái gì ? Ở đâu mà có ? Tự trong lòng người phát liếc ra ngoài hay tự ở ngoài kích thích vào lòng người. Nó lớn hay nhỏ, tròn hay vuôn, vắn hay dài, nó có hình dáng cho ta biết không ? Xưa nay biết bao người chìm đắm vì nó mà nghiêng thành nghiêng nước, đổ quán xiêu đình. Người khéo dùng nó thì nên người cao thượng còn người không biết dùng nó thì trở nên con người trụy lạc.

Than ôi ! Tình, nghĩ cũng cao quí mà cũng nguy hiểm lắm lắm !

Những kẻ tao nhân mặc khách, đa tài đa nghệ chừng nào lại càng đa tình đa cảm chừng nấy. Bởi vậy hay ngụ tánh tình vào lời nói câu văn, kêu cảm hứng ở ngâm thi vịnh phú ; mượn gió trăng của trời đất, hoa cỏ của non sông, cùng là tiếng chim kêu để hát tía vẽ ra dòng gấm thêu, lời châu ngọc mà gởi nhớ vào cõi bóng lông, không biết nơi nào là định chỉ.

Chao ôi, con tao cũng lá lay lắm thay, thường trêu gheo cho người đa cảm đa tình đến thế.

Khổng-Dương, một thi-sĩ thật còn trẻ mà lại có chân tài, rất yêu mến với ta, thường làm thơ xướng họa và đưa cho ta xem.

Thơ Khổng-Dương làm bậc thiệp tao nhã, khiến người đọc đến nó không thấy chán là gì, chẳng khác nào mùi vị hương trầm thoãng thoãng bay qua. Về lối thơ tình cảm, K. D. lại chiếm phần đặc sắc hơn. Ta đọc thơ của

LY TAO
KHONG
DUONG

Riêng tặng những bạn
tài hoa xa lạ hay thân
yêu đang sống trong
bóng tối âm thầm

KHÔNGDƯƠNG

K. D. mà lòng ta mạn mác những cảm tưởng
duyên tình, say sưa trong mộng ảo không
biết đâu là nhai ngạn, cho nên ta muốn bạo
dạn nói :

« Ước chi đừng kiếm thiên đình,
Ta nguyện chém sạch chữ tình thế gian.
Câu ấy tựa hồ quá đáng và gặc gao với
tình lắm.

Nay, đọc xong tập thơ Ly-Tao của Không-
Dương, ta chẳng ngần ngại gì mà viết bài
này để gửi cho các bạn có nhiều tình cảm
như K. D. và ta.

Viết ở Tam-Bình ngày 16 Juillet 1939

Thượng-tân-Thị đề

tác giả 10 bài Khuê-phụ-thán

Hoa lạt màu xuân

Sáng xưa thơ thân dạo vườn xuân
Em thấy ngàn hoa hớn hở mừng,
Cành liễu bên hồ tơ lã lướt,
Hoa đào mĩn miệng với đông quân.

Vói bể cành mai ở góc tường,
Em nhìn không bận chúc yêu đương,
Rồi tung hoa đẹp theo chiều gió,
Em ngắm cành mai chẳng xót thương.

Em nhìn vào kiếng má hồng tươi,
Chúm chím môi son mịn miệng cười.
Em thấy sắc em hoa khó sánh,
Cành hường, mai ấy ví bằng chơi.

Hôm nay thời cũ đã xa rồi,
Ròng rã thời gian cứ biệt trôi.
Mộng huyền ngày xuân tàn tã rụng
Như là chiếc lá ngập ngừng rơi.

Ngọn gió trời đông lại trở về,
Dường như trêu ghẹo tấm lòng quê.
Trời ơi, trông cánh hoa mai rụng,
Em thấy lòng em quá não nề.

Cũng sáng vườn xuân em thân thơ,
Lòng em sống ở cảnh huyền mơ
Của ngày non trẻ đầy tươi đẹp.
Mà má hồng em chửa lạt mờ.

Em ngắm hoa tàn luống tủi thân,
Cành mai phô sắc dưới trời xuân,
Mặt hồ trong vắt em nhìn bóng,
Thốn thức lòng em lệ nhỏ tràn.

Rồi những chiều xuân qua cứ qua,
Hoa mai rụng dưới ánh dương tà,
Tôi bồi gió cuốn vào mương bản,
Em tủi lòng em mắt lệ pha.

Em biết làm sao sống lại ngày
Tươi như ảo mộng, đẹp như mai.
Thời gian ác nghiệt không dừng lại
Để buổi tàn xuân má đỏ phai.

Em nhớ hoa mai rụng cạnh tường,
Lòng em đầy rẫy những sầu thương.
Thân em nào khác hoa mai rụng,
Hoa lạt màu xuân, má lạt hường.

Xuân phai

Sắc đẹp, em ôi! Sẽ có ngày,
Thời gian qua mãi má hồng phai,
Môi chì còn đậm mê ai nữa,
Tàn tạ hoa xuân cánh rạt rày.

Sắc đẹp, em ôi, đến buổi chiều,
Đến khi lòng đã chán chề yêu,
Còn đâu dấu vết trên môi thắm,
Chỉ để lòng xuân phải quạnh hiu.

Sắc đẹp, em ôi, đến tuổi già,
Má hồng nhăn nhú vẻ phôi pha
Da mồi tóc bạc, lưng còm côi,
Chỉ tiếc ngày xuân nó chóng qua.

Sắc đẹp, ngày đông sẽ lạnh lùng,
Điểm vài nét nhíu cặp mày cong.
Em ơi đến lúc xuân phai nhạt,
Tình sẽ lẩn phai ở cõi lòng.

Yêu em anh muốn đến ngày sau
Dẫu buổi tàn xuân sắc ủ xào,
Anh cũng tình yêu tôn trọng mãi
Để mà khỏi tiếng phụ phàn nhau.

Chớ tưởng tình em vĩnh viễn hoài,
Đến khi đôi má sắc hồng phai
Đến khi môi thắm không còn nữa,
Tình ái còn đâu vị đắm say.

Yêu em, anh chỉ để yêu thôi,
Sắc đẹp lòng anh chán nản rồi.
Má phấn, môi son, đôi mắt phượng,
Còn gì thêm nữa, lúc xuân rơi?

Mùa thu

Buổi chiều thu mênh mang sầu hiu quạnh,
Lá vàng rơi lả tả nhẹ nhàn rơi.
Mây lơ lững theo hơi thu thoáng lạnh,
Man mác sầu đem đến quện hồn tôi
Sầu ngày thu bóng chiều leo lét chói,
Bên đời xa, xa quá mấp mөр xanh.
Sầu theo lá ngày thu tan tác rụng
Để chồi thu, cúc điểm trắng trên cành.
Mùa thu đến là mùa ân ái đến,
Là ngàn muôn điệu nhạc thoáng mơ hồ,
Là nụ cười, đôi mắt liếc tình đưa,
Là âu yếm chiếc hôn trên má đỏ.
Mùa thu đến sầu thu theo gió đến,
Đến lòng ai tan tác rã tơ duyên,
Để gieo hận rắc phiền trong đêm lạnh,
Để lòng sầu thất vọng mối tình điên.
Mùa thu đến là mùa thơ lặng đến,
Đem đến hồn thi sĩ mộng xa xăm
Để lời thơ than khóc kiếp âm thầm,
Để thi sĩ sầu mơ trong ảo ảnh

Áo lạnh

Muốn nhờ cảnh đẹp của thiên nhiên,
Muốn để chọn đi đến những miền,
Giòng nước mơ màng, thông réo rắc,
Đầu non tuyết bạc đỡ mây nghiêng.

Muốn đến xa xa cảnh thị thành,
Có trăng lơ lửng giải đêm thanh,
Có quỳên mỗi gọi trưa hè vắng,
Có cúc ngày thu nở rộ cành.

Như thể hồn thơ xúc cảm nhiều
Hơn là tìm đến những lời yêu,
Nhưng trời, ở chốn xa xăm ấy,
Có lẽ lòng tôi sẽ quạnh hiu.

Tôi sợ tàn thu, gió lạnh lũng,
Áo mua chẳng ấm những ngày đông.
Em ôi, chọn hộ tơ ân ái,
Đan giúp giùm nhau tấm áo bông.

Âm thầm

Riêng tặng những bạn tài
hoa đang âm thầm trong bóng tối.

K. D.

Muốn kể cùng em một chuyện tình
Nồng nàn ân ái của thời xanh
Như đêm xuân sáng hương hoa đẹp,
Như cảnh trăng trong gió thoảng lành.

Muốn kể cùng em chuyện trẻ thơ
Của thời non ấu thoảng bay qua,
Biết bao kỷ niệm êm đềm cũ,
Theo sóng thời gian nó xóa mờ.

Muốn kể em nghe một chuyện đời,
Nhưng anh ngần ngại mãi không thôi,
Vì em nghe sự làm than ấy,
Xúc cảm lòng em lệ nhỏ rơi.

Thôi anh sẽ kể chuyện thương tâm
Của một loài sâu nhả chỉ tầm.
Vì cảm lòng anh dường cũng thế,
Đón đau suốt một kiếp âm thầm.

Âm thầm lặn lội cõi đau thương
Thì biết làm sao gỡ đoạn trường,
Ráng sống cho qua thời kiếp lạnh,
Giúp đời, chần chịt sợi tơ vương.

Thời khắc trôi qua cứ lạnh lùng,
Êm đềm im lặng tựa giòng sông,
Mơ hồ trong một đêm thu vắng,
Gió lạnh trăng lu, cảnh nào nùng.

Thời gian cứ mãi mãi trôi qua,
Cho đến khi tầm đã nhả ra,
Sợi chỉ con con vương vẫn chắc,
Êm đềm trong chiếc kén đương tơ.

Chiếc nồi nung đốt nước đang sôi,
Cái kén tầm kia đã lượt rồi
Để tháo cho người thợ chỉ vương
Và thân tầm thể cũng xong đời.

Anh đây thi sĩ khác chi đâu,
Vớ loại tầm kia một chút nào.
Lăn lộn trong vòng đau đớn dạ,
Hiện đời mong được khúc ly tao.

Em ơi, em có rõ chẳng em ?
Nhưng lúc thu về, cảnh lặng im,
Trước ánh em ngồi mê mãi đọc
Nhưng giòng thi lệ cạnh bên đèn.

Lòng em vui sướng bởi mơ màng,
Hồi hộp tim tình cũng tợ đang,
Đau khổ cùng ai, thi sĩ ấy,
Khi em lặng đọc bấy nhiêu hàng.

Em có hay chẳng những mấy giòng
Là hàng chữ máu của tim phun,
Là điều sâu của người thi sĩ,
Là sự đau thương, sợi chỉ lòng.

Một kiếp tài hoa chịu lạnh lùng,
Âm thầm sống mãi với hư không,
Vì ai tình cảm càng man mác
Thì sự sầu đau ngập cõi lòng.

Viết luôn cho hết kiếp gian truân,
Đem máu hồ tim vẽ đoạn trường,
Rút sợi tơ lòng ra cổ dệt
Cho đời một khúc nhạc du dương.

Rồi ngày kia đến, cũng như tầm,
Trong một đêm sâu. cảnh tối tăm,
Tiếng vạc, mưa tro, lồng gió lạnh,
Người thi sĩ ấy chết âm thầm.

Mơ tiên

Có người họ gọi giấc mơ tiên,
Là chuỗi ngày xanh mộng hảo huyền,
Là trái tim yêu rung chuyển đập,
Là trên môi thắm nụ cười duyên.

Có người họ gọi giấc mơ tiên,
Là nụ hôn say đắm với tình,
Là tiếng hát ca theo điệu nhạc
Là lời ân ái dưới trăng thanh.

Nghệ sĩ mơ tiên có khác người,
Mỗi khi lặng ngắm cánh hoa tươi,
Mỗi khi để mộng theo trăng gió
Là thả hồn mơ ở tuyệt vời.

Một khi đã bị bạn yêu đương
Phụ rẫy tình duyên ở giữa đường
Là cũng một lần hồn tái lạnh,
Và lòng đau đớn với tơ vương.

Cứ phụ nhau đi, để có ngày
Dưới mờ ân ái của tình say,
Tài hoa sống lại trong man mác,
Thi sĩ mơ hồn với gió mây.

Mơ lòng

Hỡi nàng thơ sao mà cảm tiếng mãi,
Sao nàng không vung cánh để bay vào,
Đem vào ta những lời thơ êm ái,
Cho hồn ta say đắm với trăng sao.

Ta muốn kiếm nguồn thơ trong ân ái,
Ta muốn tìm ý thơ trong đêm mơ,
Ta muốn gọi nàng thơ mau trở lại
Để viết ta rung động dưới đèn mờ.

Nhưng ý thơ tìm đâu trông thấy đặng
Khi lòng ta lơ đãng ở xa vời.

Ôi tình cảm, ôi mê ly mơ mộng,
Không cảm lòng khi đã chết đi rồi.

Ta muốn kiếm nguồn thơ trong cảnh đẹp
Để ta cùng trăng gió thả mơ tiên.
Để ta cùng mây nước núi non thiêng
Cho hồn mộng thả trong vòng mơ mộng.

Nhưng trăng gió nước mây sông núi ấy,
Cảnh vật kia dù man mác bao la,
Thường đắm say nhiều nghệ sĩ tài hoa,
Có gì đẹp để tim ta xúc cảm.

Ta muốn kiếm ý thơ trong bóng xế,
Lúc tà dương lấp lánh ở xa vời,
Lúc sóng vàng xa xa vờn mặt bể,
Lúc sương chiều nhẹ phủ ở ngoài khơi.

Ta đã ngồi trên thuyền con dạo bể
Nhưng chiều tà sóng nhẹ vô lãng tãng.
Ta đã ngắm những cánh bướm ngạo nghệ
Vượt gió chiều nhẹ thẳng cỏi xa xăm.

Ta đã trông những tin sương đông lạnh,
Chim liú-lo ca hát ở trên cành.

Bóng ngư phủ giã chài trên hồ lặng,
Cành liễu tơ mơn trớn buổi trời thanh.

Ta đã tìm nguồn thơ trong khuya vắng,
Ta đã từng đối bóng ngọn đèn chong,
Ta đã lắng để kêu bên hè lặng
Và vạc đêm bay gọi tiếng náo nùng.

Ta đã dạo vườn khuya xem trăng giãi
Mơ màng in ánh bạc trên chồi lan,
Sương nặng hột động trên tàu lá trái,
Để mơ lòng man mác cõi không gian.

Nàng thơ ơi sao nàng xa vắng thế,
Cho lời thơ không vạch dưới trăng mờ,
Cho ý thơ không trải lúc hồn mơ,
Cho ta phải mệnh man sầu thấm thía.

Ta đã tìm nguồn thơ trong khắp chỗ,
Ta đã trông sao rụng dưới trăng xinh,
Nhưng thử hỏi bao nhiêu điều rục rờ
Có còn đâu khi đã dở dang tình.

Mà bóng tình khi lòng đau đã dứt,
Khi ý thơ đau khổ đổ ra rồi,
Khi tiếng lòng đã rên siết bởi hồi
Thì tình cũng dần tan theo mây khói.

Dấu trong tim còn đượm hương ân ái,
Nhưng khi tình đã xa quá xa xăm,
Khi đau khổ đã quen hồn thi sĩ,
Khi lời thơ đã dứt khóc âm thầm...

Thì tình ái đâu còn dư hương vị
Của đau thương đem khổ hận cho lòng.
Mặc dầu vết thương tim còn vương lệ,
Máu hồ tim dùng lệ rửa đi xong.

Nàng hơi nàng, ta cùng nàng say đắm,
Thả mơ lòng theo mây mập mờ bay,
Hồn mộng đưa mệnh man nơi xa thẳm,
Rập rờn mơ nhẹ nhẹ theo hơi may.

Trong đêm nay thuyền câu không thấp thoáng,
Trời về thu, gió lạnh lạnh thâm xương,
Ta với nàng ghì nhau trong đêm lặng,
Trên thuyền con trôi nhẹ dưới trời sương.

Ta cùng nàng mênh man trong trăng bạc,
Ta cùng nàng bay lướt ở trong mây,
Nương gió nhẹ, nhẹ nhàn trong man mát
Khi ôm nàng trên thuyền bé mơ say,

Nàng thơ ơi, đi đâu ta hiu quạnh,
Trên sông mơ thuyền lướt nhẹ như mơ,
Chèo trạo phu khuấy nước rồi trăng mờ,
Nàng thơ ơi, đi đâu ta hiu quạnh.

Đêm hôm nay, giòng Long-giang lặng ngắt,
Ôm nàng thơ ta say đắm mơ tiên,
Mơ sức tỉnh, gió thu đưa héo hắc,
Bên mình ta một kỳ nữ vô duyên.

Trụy lạc

Em ạ, khổ lòng anh đau đớn quá,
Vết thương tâm ấy biết thuở nào lành.
Đành chôn vùi lấp cả chuỗi ngày xanh,
Lòng đã lạnh biết chi tình cảm nữa.

Anh những muốn cùng em xe chỉ thắm
Tình đôi ta đan díu chẳng rời nhau,
Nhưng trời xanh lại vương sợi tơ sầu,
Đem khổ hận giếc anh trong tuyệt vọng.

Lòng đã lạnh, lửa không nung máu đỏ,
Để hồ tim niên thiếu giá đi lần.
Riêng mình anh đưa rảo bước phong trần,
Nơi son phấn dập vùi vào trụy lạc.

Đem má phấn xóa tình trong quên lãng,
Dùng môi son rung động mảnh tim khô,
Anh mênh man say đắm cõi hư vô
Để xóa nỗi phiền ưu và khổ hận.

Em có biết những chiều thu bằng lãng,
Sương lam chiều nhẹ tỏa cánh đồng xa,
Mơ màng, anh lặng nhớ bóng hình hoa,
Dầm mắt lệ cuối hôn nàng Kỵ nữ.

Vòng trụy lạc, em ôi, đầy ghê tởm,
Nhưng lửa phiền đã đốt cõi lòng thơ.
Khổ tình anh đau đớn mảnh hồn thơ,
Muốn trụy lạc để say mùi trụy lạc.

Đồng quê

Ngắm những chiều thu bóng nhận mờ,
Con thuyền xa thăm cảnh trời mơ,
Mịt mù khói núi, sương gieo nặng,
Hiu hác tàu tiêu gió phất phơ.

Rồi có nhiều đêm gió vụt vù,
Ngoài hiên gieo nặng hạt mưa thu,
Lòng em sao cảm buồn man mác,
Áo nào nhìn xa cõi tuyết mù.

Em thấy đời em thật tẻ buồn,
Như mưa tầm tã, lệ sầu tuôn,
Như đêm đông lạnh, chiều thu vắng,
Như cánh đồng hoang, giọt nước nguồn.

Rồi em chán ngắc cảnh đồng không,
Hiu quạnh lòng em quá náo nùng.
Đến chốn phiên ba đô hội ấy
Để mà sưởi ấm mảnh tình không.

Nhưng cũng như là ngọn suối trong,
Nước tuôn xanh biếc chảy nên giòng,
Mà khi đến chốn đông người ấy,
Cát bụi bùn dơ đến bận lòng.

Nay em trót lỡ nhúng tay chàm.
Quyến rũ phiên ba chớ vội ham !
Nội cỏ ngàn cây dầu quạnh quẽ,
Lạnh lùng mờ mịt giữa sương lam...

Nhưng mà cảnh ấy cảnh thiên nhiên,
Đẹp gấp nghìn trăm chốn thị thiên,
Tinh khiết, bụi hồng không chút bợn,
Trời mây trắng gió nước non thiêng.

Tin thu

Trời nặng mưa thu gió lạnh ùa,
Con đò cũ kỹ đã ngừng đưa.
Mây mờ vương áo trên đồi vắng,
Chim đã buồn kêu tự nãy giờ.

Nước về sông ngập, cánh bèo trôi.
Đập đá hôm nay đã lứt rồi.
Có những người nghèo choàng áo lá.
Chống thuyền vớt củi ở ngoài khơi.

Tôi ở trong nhà ngóng mãi kia,
Sông Hương cuộn cuộn nước trôi đi.
Chở theo cát bụi trên miền núi,
Để lấp bằng cho bãi phẳng lì.

Mây núi vương mình ý muốn bay
Mà còn lưu luyến chút gì đây.
Có cơn gió mạnh đâu lùa đến,
Vội cuốn vào lòng cả đám mây.

Đường thăm mưa thu ngó thăm buồn.
Trời thu ảm đạm cứ mưa luôn.
Lâu lâu có kẻ choàng tơ lá,
Bước lẹ về đâu... ở cuối thôn.

Ngày thu khí lạnh phủ không gian,
Thỉnh thoảng từng rơi chiếc lá vàng,
Khe chảy ra sông, sông đổ biển,
Con thuyền xuôi nước chạy nghênh ngang.

Những cô thiếu nữ học sanh kia,
Mưa thăm dầm tôi vội trở về,
Nón lá trắng phao che vẻ ngọc,
Ngày thu luống những chạnh lòng quê.

Tôi đến nơi đây đón gió lùa,
Đón mùa thu đến, lá thu đưa,
Để nhìn đóa cúc bên thềm vắng
Trắng xóa phô màu dưới bụi mưa.

Là một mùa thu tắc phải buồn.
Với người xa vắng, chốn tha hương,
Lòng càng thêm lạnh, càng hiu quạnh,
Hơn giá ngày thu, hơn gió sương.

Ước gì anh trạm phủ choàng tôi,
Trong gió mưa dầm, bỗng đến nơi,
Đem bức thơ xa đâu gởi lại,
Họa là sương ảm mảnh lòng tôi.

Có gì đẹp

Tôi đã ngắm những ngày xuân quang đãng,
 Giòng sông xa lờ lững cuốn xa vờn,
 Bên tường vắng trắng in cành trúc yếu,
 Ngan mảnh thưa dương liễu rủ tới bờ.

Tôi đã ngắm những ngày thu hiu quạnh,
 Gió vàng đưa nhẹ cuốn lá vàng bay,
 Ánh trăng thu êm dịu đắm hồn say,
 Sương thu lạnh phủ trên cành cúc trắng.

Tôi đã ngắm ngày hè oi ả nắng,
 Cành thùy dương ủ rũ đứng phơ mình,
 Cả vạn vật đốt nung trong lửa nắng.
 Bên đường xa vắng vắng quốc kêu tình.

Tôi đã ngắm những ngày đông giá lạnh,
 Gió đông về tê tái kiếp cô đơn,
 Mây nước lạng đắm chìm trong hiu quạnh,
 Buồn mênh man đâu đến nhập vào hồn.

Có gì đẹp, trời, mây, trăng, gió ấy,
 Một khi hồn tôi tác lửa yêu đương.
 Một khi lòng thất vọng nặng, tơ vương
 Thì vạn vật như ủ màu tang phục

Mùa thu lạnh

Khí lạnh ngày thu đã trở về.
Mây trùm đỉnh núi, gió buồn đi.
Sương mờ phủ đất, cây rơi lệ,
Mưa đổ rì rào, nước ngập khe.

Lá đỏ ngoài hiên, nhan lạc bầy.
Mây vượn chùng núi, gió hây hây.
Cúc vừa nở cánh, sương vừa thấm
Giòng nước Hương Giang đã chảy đầy.

Gió lùa xao xác lướt bờ tre.
Có chiếc thuyền con vội chổng về.
Một lão già nua ngồi lười cá
Bên giòng nước chảy chảy tràn đê.

Một con chim lạc ở xa xa,
Bay thấp theo quanh mấy nóc nhà
Một nhánh cây cao vươn hóng gió,
Gió lùa lá rụng nước trôi qua.

Song thu mưa tạt ướt đầm song.
Chiếc lá vàng rơi, gió thổi lồng.
Nước động thêm rêu trơn trượt quá,
Có lảng gạch bể chảy ra sông.

Giãi núi chàm mờ gọi thắm mưa.
Mây còn lưu luyến chừa bay xa.
Con cò ướt cánh không vươn nổi,
Lã xuống cành cây phủ mái nhà.

Một lão đồ buồn ngóng khách đi,
Vài con thuyền bé tách xa kia.
Có chàng thi sĩ bên sông vắng,
Dưới hạt mưa dầm kiếm vạ thi.

Cô gái xinh xinh chửa bới đầu.
Tóc còn kẹp bím đẹp làm sao,
Trước mùa thu lạnh buồn duyên khóc,
Nhớ mãi người yêu ở chốn nào.

Trên trời thấp xuống áng mây bay,
Mưa phủ cảnh cây đón gió say,
Mây nước hững hờ trôi mãi miếc,
Không nhìn đóa cúc nở hoa tai

Trước mùa ảm đạm một mùa thu.
Hóng gió heo may thổi vụt vù.
Lạnh quá, choàng khăn không đủ ấm,
Ôm đầu nghĩ ngợi cạnh đèn lu.

Theo mùa thu đến một mùa thi.
Có kẻ si tình khóc biệt ly.
Có kẻ sầu duyên vừa phụ rẫy,
Ngồi buồn trước gió lệ tràn mi.

Theo mùa thu đến một mùa thương,
Một bóng người xa đến chiếm hồn,
Khiến tâm lòng ai thêm thốn thức,
Mưa tràn, lòng cũng ngập yêu đương,

Theo mùa thu đến một mùa yêu,
Gieo giữa lòng người mãi quạnh hiu,
Một nụ cười tươi, nguồn cảm lạ,
Cho lòng quên hẳn chốn hoang liêu.

Một giọt mưa thu, một giọt sầu,
Một cành hoa rụng, vụn lời đau,
Một con chim lạc, muôn người khóc,
Một bóng tài hoa, ai biết đâu.

Ai khóc giùm cho tuổi trẻ thơ,
Mỗi mùa thu đến, gió thu đưa,
Là lòng héo lại thêm đôi chút,
Rồi đến ngày đông sẽ lặng tờ.

Đêm nay ghi lại nét thu qua,
Có tiếng hiên ngoài giọt nước sa.
Quanh quẩn bên tôi, người ngủ hết,
Một mình với một bóng đèn hoa,

Tiếng nhái bầu rên ở dựa hè,
Tiếng mưa rỉ rã nước thành khe.
Tiếng ào gió vương trên cành trúc,
Phải tiếng thu vừa mới thoảng nghe?

Gió nhẹ đưa lồng cửa sổ con,
Lòn vào buồng vắng, lạnh lòng đơn,
Chở theo sương lạnh mùa thu mới,
Để giá ngay đi nửa mảnh hồn.

Rồi lạnh tay run biết viết gì?
Trời ơi, ai biết một lời thi
Để tô điểm cả buồn man mác
Lúc nhớ khi nào có kẻ đi.

Ai biết lòng nhau quá lạnh lùng,
Ai đan giùm tấm áo mùa đông;
Hồn tôi lạnh lẽo điệu hiu lẫm
Hãy lựa đan cho với chỉ hồng.

Nợ non sông

Em hãy đừng chơn chớ khổ lòng,
Làm trai gánh nặng nợ non sông,
Tấm thân anh kiệt ta nào sá,
Đừng để lòng vương sợi chỉ hồng.

Ta đi em chớ có ưu sầu.
Hãy gượng làm vui, dẹp đón đau.
Nợ nước thân trai ta phải trả
Để mà khỏi thẹn phận mày râu.

Ta cũng như em, cũng khổ buồn,
 Nhưng vì nghĩa vụ đẹp đau thương.
 Em nên lấp thắm làm vui lại
 Để vững lòng ta cõi chiến trường.

Vó ngựa truân chuyên có sá gì.
 Thân ta anh dũng, đấng nam nhi,
 Một lòng tổ quốc, ta gìn giữ,
 Chớ bận lòng nhau thuở biệt ly.

Khói đạn tên bay phủ mặt trời,
 Thì ta nào có phải như ai,
 Coi thân quá trọng, quên ơn nước,
 Một lưỡi gươm vàng quét sạch gai.

Chớ để lòng ta phải cảm thương,
 Để ta trả trọn nghĩa quân vương.
 Ôm bầu hãn hái lên lưng ngựa,
 Đừng bận lòng ta lệ má hường.

Sao cứ dưng chơn vó ngựa phi?
 Sá gì chúc ấy, mảnh tình si?
 Hãy đem nghĩa cả mà tôn trọng,
 Và dục lòng ta để bước đi.

Ta hãy còn đang giữa tuổi xanh,
Thân ta dầu phải vỡ tan tành,
Em ôi, chớ có dừng ta lại,
Dập tắt lòng nung lửa chiến tranh.

Biên thù quân nghịch vẫn nghìn ngàn.
Em hãy buông cương, chớ cản đàng.
Vang dậy tiếng loa, quân sĩ gọi,
Em đừng để hổ phận bỗng tan,

Em hãy về đi, chớ bận lòng,
Ô, kìa! Rắn rộ đạo binh hung,
Em ôi, chớ níu cương ta lại
Để chốn trường sa ngựa rúi dong.

Gió sương

Gặp gỡ chi nhau xiếc đoạn trường,
Chỉ toàn hương khói của yêu đương.
Anh theo tiếng gọi, tang bồng chí,
Em trải đời em với gió sương.

Phượng phát hương vui thoảng ngọt ngào,
Tình đâu xui khiến gặp cùng nhau,
Chuôi cười nghe tiếng vang đây đó,
Chỉ để lòng ta những đón đau.

Anh tiếc đời em đã lỡ làn,
Còn anh, thi sĩ, kiếp đa mang,
Cõi lòng cũng héo, đồng chung số,
Lê gót phiêu lưu những dặm đàng.

Anh muốn cùng em xẻ ái ân,
Biết bao hoa đẹp của ngày xuân
Tươi cười mịn miệng phô hương sắc
Nhưng lạ lòng anh chẳng muốn gần.

Trên bước phiêu lưu thủng gót giày,
Đường trần hầu nếm vị chua cay.
Ái tình anh tưởng như mòn chết,
Không bận lòng anh một phút giây.

Sao bỗng lòng anh cảm thấy yêu,
Phải chăng vì đã quá đìu hiu,
Muốn đem hương khói yêu đương lại
Sưởi ấm hồn anh lạnh lẽo nhiều.

Chung kiếp bèo mây chốn hải hà,
Biết nhau chi phải khổ chia pha.
Anh theo phận sống chơn trời bể,
Em trải đời em với gió mưa.

Sao cõi lòng anh vẫn thế nào,
Gặp nhau chi để bận cùng nhau.
Rồi đem vui hết đôi ta phải
Tan tác lòng ta với đờn đau.

Hoa giấy tung bay giải rạt rời,
Đường xa dừng lại cánh bèo trôi.
Đêm vui đã hết, còn in dấu,
Tiếp bước phiêu linh kẻ biển trời.

Gặp gỡ chi nhau xiếc đoạn trường,
Rời thì chia rẽ hận tình vương.
Anh theo số phận người phiêu lãng,
Em trải đời em với gió sương.

TRA-VINH

Mùa xuân năm Kỷ-Mão 1939

Khổng-Dương

MỤC LỤC

Số bài	Số trang
1 — Hoa lạt màu xuân	5 — 7
2 — Xuân phai	8 — 9
3 — Mùa thu	— 10
4 — Áo lạnh	— 11
5 — Âm thầm	12 — 15
6 — Mơ tiên	— 16
7 — Mơ lòng	17 — 21
8 — Truy lạc	22 — 23
9 — Đồng quê	23 — 24
10 — Thơ thu	25 — 27
11 — Có gì đẹp	— 28
12 — Mùa thu lạnh	29 — 33
13 — Nợ non sông	34 — 36
14 — Gió sương	37 — 39

MỸ PHƯƠNG TAO ĐÀN

MỸ PHƯƠNG TAO-ĐÀN

Cùng một tác giả

LY-TAO

GIẤC MƠ HOA

Sắp xuất bản

TƠ VƯƠNG — Thơ

GIÓ SƯƠNG — Thơ

THỜI XƯA — Thơ

MỸ PHƯƠNG TAO-ĐÀN

Imp. Thuy-ky—Tél. 869—Hanoi

0\$25